

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ciechanów, dnia 30 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Ciechanowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Osiński

Protokolant: Milena Oplątek

przy udziale Prokuratora: Danuty Goś – Wasilewskiej

po rozpoznaniu w dniach 7, 30 sierpnia 2017 roku

w C.

sprawy:

J. W. (1) z domu K., urodzonej dnia (...) w M., córki Z. i M. z domu P.

oskarżonej o to, że:

w dniu 10.12.2016 r. w G. kierując samochodem marki F. (...) nr rej. (...) naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a mianowicie art. 3, art. 26 prawa o ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowała szczególnej ostrożności, nie należycie obserwowała otoczenia drogi, nie reagowała na powstałe zagrożenie, zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych, w wyniku czego uderzyła w pieszego W. P. – przekraczającego jezdnię z prawej strony na lewą, w następstwie czego pokrzywdzony W. P. doznał obrażeń ciała skutkujących jego zgonem

tj. o przestępstwo z art. 177§2 kk

orzeka:

1. Oskarżoną J. W. (2) w ramach zarzucanego jej czynu uznaje za winną tego, że w dniu 10 grudnia 2016 roku w miejscowości G., gmina G., kierując samochodem osobowym marki F. (...) nieumyślnie naruszyła art. 3 ust. 1 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (j. t.: Dz. U. z 2017r., poz. 1260 ze zm.) w ten sposób, że zbliżając się do przejścia dla pieszych nie zachowała szczególnej ostrożności, nienależycie obserwowała drogę i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszemu W. P. znajdującemu się na przejściu, wskutek czego potrafiła go, w następstwie czego W. P. zmarł, tj. przestępstwa z art. 177§2 kk i za to na podstawie art. 177§2 kk w zw. z art. 37a kk wymierza oskarżonej karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie.
2. Na podstawie art. 42§1 kk orzeka wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do prowadzenia których uprawnia prawo jazdy kategorii (...) na okres 2 (dwóch) lat.
3. Na podstawie art. 63§4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 10 grudnia 2016 roku.
4. Obciąża oskarżoną opłatą w wysokości 300 (trzysta) zł oraz pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 1568,30 zł (tysiąc pięćset sześćdziesiąt osiem złotych i trzydzieści groszy).

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424§1 pkt 1 kpk sąd uznał za udowodnione następujące fakty:

Oskarżona: J. W. (1) z domu K., urodzona dnia (...) w M., córka Z. i M. z domu P..

J. W. (2) zamieszkuje w miejscowości G..

W dniu 10 grudnia 2016 roku po godzinie 6:30 poruszała się ona samochodem osobowym marki F. (...). Jechała sama ulicą (...). Na ulicy (...) znajduje się nieoznakowane przejście dla pieszych. W tym czasie, gdy J. W. (2) zbliżała się do przejścia dla pieszych, przechodził nim W. P.. Poruszał się on w taki sposób, iż aby wejść na pas ruchu, którym poruszała się J. W. (2) musiał przejść przez środek jezdni. Przez całą jezdnię było przejście dla pieszych. W. P. przechodząc przez przejście dla pieszych doszedł do połowy jezdni, przeszedł po znajdującej się na środku jezdni „wysepce”, a następnie szedł pasem, którym poruszała się J. W. (2). Kiedy przechodził przez pasy wjechała J. W. (2) i potrafiła W. P.. Było to wynikiem niezachowania przez nią odpowiedniej ostrożności. W czasie zdarzenia padał deszcz, było ciemno. J. W. (2) zatrzymała samochód zorientowawszy się, że coś się stało. Wróciła do domu po telefon, a następnie szybko przyjechała na miejsce. Szybciej od niej w to miejsce udał się jej mąż. Jej córka wezwała policję.

W czasie zdarzenia J. W. (2), jak i W. P. byli trzeźwi. W. P. zmarł. Bezpośrednią przyczyną zgonu stała się ostra niewydolność krążeniowo oddechowa będąca wynikiem wstrząsu urazowego, do którego doszło w następstwie obrażeń odniesionych w wypadku drogowym.

Fakty ustalono na podstawie: protokołu badania trzeźwości k. 6, protokołu oględzin miejsca k. 7-8, protokołu oględzin pojazdu k. 9-10, protokołu oględzin i otwarcia zwłok k. 17, płyty CD k. 28, protokołu oględzin rzeczy k. 29-30, szkicu miejsca wypadku drogowego k. 34, opinii z badań chemicznych k. 44-45, 49-51, protokołu oględzin i otwarcia zwłok k. 53-57, opinii k. 62-67, wyjaśnień k. 114.

Sąd zważył, co następuje.

Oskarżona przyznała się do zarzutu (k. 114).

Wyjaśnienia J. W. (2) sąd podzielił. Mają one uzasadnienie w innych dowodach i przyznanie się jest wiarygodne. W tym zakresie więc winna oskarżonej nie budzi żadnych wątpliwości.

Wskazać należy na dalsze dowody.

W sprawie opinię złożył biegły. Z opinii (k. 62-69) wynika, iż W. P. znajdował się na przejściu dla pieszych około 7 sekund. Biegły też wskazał prędkość oskarżonej, która nie była nadmierna i była dopuszczalna administracyjnie. Dowód ten sąd uznał. Opinia jest jasna i pełna. Wysłane wnioski logiczne. Strony nie kwestionowały tego dowodu.

Z zapisu monitoringu (k. 28 - płyta CD, plik o początkowym nr 3) widać moment, jak pieszy przechodzi przez jezdnię przez przejście dla pieszych i zostaje potracony przez samochód.

Zeznania świadka A. W. (k. 114) dodatkowych faktów nie wniosły.

Dokonując oceny faktów było tak, że pokrzywdzony znajdował się na nieoznakowanym przejściu dla pieszych. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 26. ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym posiadał on pierwszeństwo przed nadjeżdżającym samochodem. J. W. (2) wjeżdżając na przejście dla pieszych mimo znajdującego się tam pieszego złamała przepisy ruchu drogowego. Doszło do potrażenia pieszego. Dalej jak wynika z protokołu oględzin i otwarcia zwłok pokrzywdzony zmarł w wyniku poniesionych obrażeń doznanych w wypadku drogowym. Zachodzi więc bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem zasad ruchu drogowego przez oskarżoną, a śmiercią pokrzywdzonego W. P.. Dopuszcila się ona przestępstwa z art. 177§2 kk. Uznać należy, że oskarżona w sposób nieumyślny naruszyła wskazane w wyroku przepisy ruchu drogowego. Jeden z przepisów dotyczy nieustąpienia

pierwszeństwa pieszemu na przejściu. Nie sposób uznać, że J. W. (2) umyślnie naruszyła tę zasadę, a więc widząc pieszego wjechała na przejście licząc np., że zdąży, albo, że on się zatrzyma widząc samochód. Było tak, iż musiała go nie dostrzec. Było to wynikiem niedostatecznego obserwowania drogi, niewłaściwego skupienia, być może pewnej rutyny. Ujmując rzecz ustawowo nie zachowała należytej ostrożności. Taki stan niedostatecznej uwagi to zachowanie nieumyślne.

Kwestią do wyjaśnienia jest wymiar kary.

Dokonując oceny zasadności rodzaju kary sąd miał na uwadze następujące okoliczności. Po pierwsze sąd rejonowy nie uznał za zasadne wymierzenie zgodnie z wnioskiem prokuratora kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd zauważa, iż w sprawie nie należy szczególnie eksponować tego, że oskarżona jest niekarana, zaś przestępstwo miało charakter incydentalny. W ogromnej większości spraw wypadków komunikacyjnych oskarżonymi (skazanymi) są osoby niekarane, zaś przestępstwa mają charakter przypadkowy. O tej okoliczności, a więc o niekaralności oskarżonej sąd pamięta, ale też nie wysuwa się to jako główny argument przy wymiarze kary. Zdaniem sądu rejonowego, rozstrzygnięciu zgodnie z wnioskiem prokuratora sprzeciwiają się cele kary. Taka kara, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, byłaby karą rażąco surową w stosunku do oskarżonej, nieadekwatną do czynu i osoby sprawcy. J. W. (2), jako osoba przestrzegająca do tej pory prawa, jako matka dwojga dorosłych dzieci, nie powinna trafić do zakładu karnego. Niemalże znaczenie ma też stanowisko A. W., która co prawda jest daleką rodziną zmarłego pokrzywdzonego, który nie miał bliższych osób, ale która nie wyraża woli tak surowego ukarania oskarżonej. Kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jawi się jako nieuprawniona właśnie z uwagi na nadmierną dolegliwość dla oskarżonej. Z drugiej strony należy podnieść, że oskarżona posiada pozytywną opinię, jest niekarana i dlatego może być zasadne wymierzenie jej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd jednak wywodzi, że wymierzenie takiej kary byłoby dla oskarżonej praktycznie nieodczuwalne. Istotną rolą warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jest zapobieganie temu, aby sprawca nie popełnił ponownie przestępstwa. Warunkowe zawieszenie zatem działa w pewien sposób mobilizująco na sprawcę. W tym wypadku nie ma takich potrzeb. Jak wskazano, oskarżona wcześniej nie była karana i nie sposób wywieść, że istnieje realna obawa tego, że popełni ona ponownie przestępstwo, czemu ma właśnie zapobiegać warunkowe zawieszenie wykonania kary. Nawet w sytuacji, kiedy obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie orzeczona kara grzywny to w istocie tylko ona (grzywna) będzie wykonywana, tylko ta kara będzie odczuwalną dla oskarżonej. Takie zaś rozstrzygnięcie jest zdecydowanie zbyt łagodne. Osobista dolegliwość jest mała. Wszystko to prowadzi sąd rejonowy do wniosku, że w pełni uprawnione jest wymierzenie w sprawie kary ograniczenia wolności. Podkreślenia wymaga, że taka kara, w ocenie organu I instancji, jest karą bardziej dolegliwą, a zatem surowszą niż kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz kara grzywny. Wskazać trzeba, że ewentualna kara grzywny winna mieć przede wszystkim na uwadze cele kary, nie zaś jej wymiar ma kompensować warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Stąd sąd orzekł karę ograniczenia wolności w wymiarze jednego roku i trzech miesięcy w postaci pracy społecznej w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Taka kara uwzględnia wszystkie powołane okoliczności, jest karą sprawiedliwą.

Ponadto sąd orzekł wobec oskarżonej zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, do prowadzenia których uprawnia prawo jazdy kategorii (...) na okres 2 lat. Zauważyć należy, że J. W. (2) naruszyła zupełnie podstawowe zasady ruchu drogowego, a więc potrafiła na przejściu dla pieszych przechodzącego pieszego. Należy też dodać, że oskarżona poruszała się drogą, którą dobrze zna albowiem mieszka w G.. Nie można więc wskazywać, że owo przejście dla pieszych zaskoczyło J. W. (2). Z drugiej strony wcześniej nie była ona ukarana za wykroczenia drogowe. Wszystko to uzasadnia wymiar tego środka na 2 lata. Ograniczenie tego zakazu do wskazanego typu pojazdów wynika z tego, że oskarżona poruszała się samochodem osobowym. Jak ocenia materiały w sprawie sąd rejonowy nie ma potrzeby do tego, aby ten środek karny orzec w szerszym zakresie, co do innego typu pojazdów.

Na poczet zakazu sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy.

Na podstawie art. 627 kpk sąd obciążył oskarżoną kosztami sądowymi. Do kosztów tych sąd zaliczył kwoty: dwa razy po 197,90 zł (k. 42, 48), 384 zł i 70 zł (k. 60), 696 zł (k. 71), 22,50 zł (k. 116). Ustalenie opłaty miało oparcie w art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (j.t.: Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.